

Gulisio Tímea

Rege a csodaszarvasbogárról avagy Kafka Keresztúron

Szarvasbogár landol vállamon.
Lézer a szeme,
Szarva minden ágán ledes hangulatvilágítás.

Elszáll,
Biciklin vágatunk utána.
Rákos-patakon,
Katonatemetőn,
Kullancsos berken,
Szeméttelenen is túl.

Tájvédelmi körzetből
Építkezési terület lett.
Fejetlen madárijesztő bólogat,
Sovány ló legel,
Autógumiból épül a totemoszlop.

Hisz ez a kertünk.
Minden csáppommal egyszerre szüretelek,
Kosaram szarvadra akasztom.

GULISIO TÍMEA (1989) költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Lények* (2024).

Kóda

Halkan hegedül
Fülemben emléked.
Egy hónap alatt
Levász rólam,
Métről a nyálkahártya.
Diszkrétén,
Mint suttogásunk a liftben,
Két szemeteszsák közt.
Négy hét nélküled
Akkora rés az időben,
Amit csak egy nyikorogva
Záródó ajtón benyújtott
Kéz tölthet ki.

Kullancs

Bőrredődbe hajtogatsz,
Szórtüsződben alszom.
Hónaljad sólelőhely,
Vállgödröd névtelen sír.
Hajnalban elmész,
Óvatosan leválasztasz,
Takaróba csavarsz.
Későn kelek,
Megalvad a lekvár.
Undorodva vágyom a vaj
Meleg állatízét.
Az óramutató járása
Lassul.
Soklábam magam alá húzva
Várlak vacsorára.
Minden este haladék
A csipeszhidegig.

Család

A kukában
Döglöttvakondszagú,
Tenyérnyi húsdarab.
Keze, lába, nagy feje van.
Egészen emberi,
De magán hordozza
A halak, hüllők, kisémlősök
Tulajdonságait.
Zacskóval fogom meg,
Kezedbe adom a csomagot.
A nőstényállat mohóságával
Öleled a kis testet.
Blúzoddal takarod,
Karácsonyi ajándékcsomagolóba
Tekered, masnit kötsz rá.
Férjed ásót hoz,
Megyünk az erdőbe.
Kővel jelöljük a helyet.
Zsírkrétával ráírod:
Kisfiunk.

